

Počasi

Jurij svalčico prižiga.
Nekaj prsi mu dviguje,
čut ponosa, kot bi hotel
v slednjem hipu se povspeti
na hrbet visokega
konja in z njega loviti
pogled občudovanja, ki
z njim ga ljudstvo bo motrilo.

Razloži jim vso dogodbo :
o sestanku v tisti hiši,
o prečistem prvem vtisku,
nje očetu, njeni duši,
o namenu, da poštenim
vrne jo ljudem (o sebi
govori zmir z narejeno
malomarnostjo površno),
o molčečnosti jim pravi,
ki jo tukaj je prepadla,
o naklonjenosti tefe
k Luci, in ogorčen nizko
opravljanje vse zavrača,
ki na njo leti po mestu,
ne razume ga, le to ve,
da se z njim ljudje nekteri
sam sebe obsojajo,
kot sploh vsaka sodba vedno
le obsodi lastno podlost.

Ko skonča, kozarec dvigne
doktor in z zanosom v slavo
čiste humanite, v slavo
Jurija nazdravlja. »Slava !«
se napiva in se trči —
Jurij klanja se.

In govor
je pojema. Par besed še
pade tu pa tam. Gospodje
stari gledajo na uro :
že enajsta. Na vrtu je
skoro pusto. Le nekod še
kártajo. In mize prazne
svetijo se. V kotu dremlje
piccolo v temi. Gospodje

vstajajo. Plačujejo in
gredo...

Lepa noč. Na nebu
temnem se leskeče tisoč
zvezd žarečih, migljajočih.
Vlažno sveži zrak trepeče
vonja poln iz bližnjih vrtov.

Doktor, zaupnik in Jurij
skupaj gredo. Njih koraki
z drugih koncev ulic glasno
se odmevajo. Molče
gredo. Zdaj zategnjeno
stražnik nočni že enajsto
nekje piska. Iz daljave
čuješ, kak pes žalno tuli.
Labski jez šumi.

Tu doktor
postoji : »Povej mi, Jurij,
kot možú mož : je razmerje
tvoje s tisto devo res tak
čisto, reciva : platonično ?«

»Da«, dé Jurij ostro, krepko.

Doktor vzbruhne : »Veš, prijatelj,
naj ti rečem, kakor mislim :
»Ti si osel!...«

O—sel, o—sel !«
po napevu s »Trubadurja«
je zapel te dve besedi
s suhim in hripavim glasom.

LISTOPAD. UTVA. TRST.

Hladan mi vetrec lice boža,
objema jesen pozna svet ;
za listom list iz vej odpada,
za cvetom pada roži cvet.

In v grob — pokladam jaz ljubezen,
mladost in srečo v grob leden ;
na čelo pa spominske črte
oprezno riše mi jesen...